

dosarul nr. 2ra-1156/18

prima instanță: Judecătoria Orhei, sediul Șoldănești (Ramona Moșneguțu)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (Veronica Negru, Anatol Pahopol, Angela Bostan)

ÎNCHEIERE

27 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Nina Vascan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Tîltu Ludmila împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 februarie 2018,
adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de
Primăria satului Șestaci, raionul Șoldănești împotriva Ludmillei Tîltu cu privire la
încasarea taxei de salubritate,

c o n s t a t ă:

La 25 ianuarie 2017, Primăria s. Șestaci, r-nul Șoldănești a depus cerere de
chemare în judecată împotriva Ludmillei Tîltu cu privire la încasarea taxei de
salubritate (f.d. 3 - verso).

În motivarea acțiunii a menționat că, începând cu 15 ianuarie 2015 prin
dispoziția nr. 1 (A) în s. Șestaci, r-nul Șoldănești a fost introdus serviciul public de
salubritate. Pentru asigurarea funcționalității serviciului menționat, Consiliul local
a aprobat, potrivit prevederilor Codului fiscal, deciziile nr. 11.3 din 11 decembrie
2014 și nr. 11.1 din 10 decembrie 2015, prin care a fost stabilită taxa pentru
salubritate în mărime de 8 lei lunar pentru o persoană domiciliată în localitate.
Începând cu luna februarie 2015, primăria a pus în aplicare procedura de percepere
a taxei pentru salubritate de la locuitorii s. Șestaci.

La situația din 31 decembrie 2016, Ludmila Tîltu nu a achitat taxa lunară
pentru salubritate și a acumulat o datorie în mărime de 184 lei, calculată pentru
perioada 01 februarie 2015 - 31 decembrie 2016.

În scopul stingerii obligațiilor, la 16 decembrie 2016, Serviciul de colectare
a impozitelor și taxelor locale din cadrul Primăriei s. Șestaci, a expediat în adresa
pârâtei reclamația nr. 284, prin care aceasta a fost atenționată despre datoria
acumulată și necesitatea stingerii ei. La reclamația expediată nu primit nici un
răspuns.

Reclamanta solicită încasarea de la Ludmila Tîltu a datoriei la plata taxei de
salubritate în sumă de 184 de lei.

Prin hotărârea din 27 septembrie 2017 a Judecătoriei Orhei (sediul Șoldănești)
(f.d. 47-51) acțiunea depusă de Primăria s. Șestaci, r-nul Șoldănești a fost admisă și

a fost încasată de la Ludmila Tîltu în beneficiul Primăriei s. Șestaci, r-nul Șoldănești suma restantă la plata taxei pentru salubritate în mărime de 184 de lei, și a fost încasată de la Ludmila Tîltu în beneficiul statului suma de 270 de lei cu titlu de taxă de stat.

În susținerea soluției sale, instanța de fond a conchis că taxa locală de salubritate în mărime de 184 de lei, pretinsă de Primăria s. Șestaci, este întemeiată, legală și urmează a fi încasată integral.

Invocând ilegalitatea hotărârii primei instanțe, la 19 octombrie 2017, Ludmila Tîltu a declarat apel, solicitând casarea hotărârii Judecătorei Orhei (sediul Șoldănești) din 27 septembrie 2017, cu emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie respinsă integral (f.d. 52).

Prin decizia din 13 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 67, 68-74) a fost respins apelul declarat de Ludmila Tîltu și menținută hotărârea Judecătorei Orhei (sediul Șoldănești).

La 10 aprilie 2018, Ludmila Tîltu a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 februarie 2018, prin care solicită admiterea recursului, cu casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond (f.d. 81-83, 90).

În motivarea recursului a indicat că locuiește în mun. Bălți și nicidecum în s.Șestaci, r-nul Șoldănești, fapt ignorat de către instanțele de judecată. Prin urmare, nu a încheiat cu Primăria . Șestaci niciun contract de salubritate și respectiv nu are careva obligații față de aceasta.

Recurenta susține că instanța de judecată, cu rea voință, ignoră Hotărârea Guvernului nr. 125 din 18 februarie 2013, și anume pct. 88 în sensul căruia înregistrarea persoanelor la domiciliu sau la reședința are drept scop evidența locuitorilor Republicii Moldova și nu stabilește drepturile acestora asupra locuinței, adică nu poate genera anumite obligațiuni și drepturi pe imobil.

La fel, instanța de apel nu a ținut cont de dispozițiile Recomandării Curții Supreme de Justiție nr. 88 din 25 februarie 2016 „cu privire modul de aplicare a unor dispoziții legale la soluționarea cauzelor ce țin de prestarea serviciilor publice de gospodărie comunala”. Or, în sensul acesteia, plățile pentru serviciile comunale și necomunale se efectuează numai și strict conform contractelor încheiate în baza conturilor lunare respective pentru fiecare tip de serviciu, eliberate de furnizor, gestionar sau prestator de serviciu, fapt care în condițiile speței nu există.

În această ordine de idei, Ludmila Tîltu consideră că hotărârea primei instanțe și decizia instanței de apel sunt nefondate și adoptate cu încălcări grave a legislației.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, acesta este inadmisibil, din motivele ce succed.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);
 - a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);
 - b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Prin prisma art. 434 în alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Astfel, instanța de recurs atestă că, în speță, calea de atac a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece decizia recurată datează cu 13 februarie 2018 (f.d. 67, 68), iar cererea de recurs a fost depusă prin intermediul oficiului poștal la 10 aprilie 2018 (f.d. 90), adică în interiorul termenului de două luni acordat de legiuitor.

În concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate.

Or, conform prevederilor art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să fie dactilografiată și trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate, solicitările recurentului, propunerile respective.

Analizând cuprinsul cererii de recurs depusă de Tiltu Ludmila completul de admisibilitate evocă faptul că argumentele invocate în acestea (f.d. 81-83), în esența lor, sunt similare alegațiilor inserate în cererea de apel (f.d. 52 recto-verso). Astfel se deduce că cererea de recurs de facto este o transpunere a motivelor din cererea de apel.

Prin urmare, acestea nu pot fi reținute de către completul de admisibilitate, deoarece recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat.

La acest capitol, instanța de recurs atestă că recurenta nu a evidențiat în cererea de recurs formulată memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se doar la reiterarea unor circumstanțe care au fost supuse examinării în ordine de apel.

În acest sens, urmează a se evidenția faptul că nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Astfel, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera nelegalitatea hotărârii.

În această ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit.b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Tiltu Ludmila nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentei cu soluția dată de instanțele inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei

cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Tîltu Ludmila nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce Tîltu Ludmila a avut posibilitatea de a fi auzită de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurente i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzită combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art.432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Tîltu Ludmila împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 februarie 2018, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Tîltu Ludmila împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 februarie 2018, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Primăria satului Șestaci, raionul Șoldănești împotriva Ludmilei Tîltu cu privire la încasarea taxei de salubritate.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan